

ČUK NA PALČI

Izlaja dne 1. in 15. vsakega meseca. Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Vla C. Pavetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik Franje Podbršič. Cena oglasov: 1 millimeter višočine v širini enega stolpa L. 80 za trgovsko reklamo. Bančna obvestila, poslana, o-širnitelci, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta 1 L. - Celoletno naročnino 10 L. na doplačilo 18 L.

Leto I.

GORICA, dne 1. avgusta 1922

Št. 3.

Gnoj

Nekdo:

»Prošnja moja je iskrena,
že do ušes mi sega gnoj,
daj, odreši me bremena,
in našuj ga v košek svoj!«

Čuk:

»Tri predraga kreatura,
le obdrži, kar smrdi,
kadar pride prava ura
že te sam kje odleti.

Če bi hotel Čuk primesti
vse kar je pri nas gnoj,
moral kraje bi pomesti
od Triglava do morja.

Ker ne mislim še saditi
ne kopriv in ne melon,
blagovoli ga shraniti.
Za ponudbo: »božji lon«.

ŽABJA SVATBA.

Žabe svatbo so imele
sred kromberških sulih mlak,
zraven pile so in pele:
rega - rega - kvak - kvak - kvak!

Kdo pa tam med njimi skače,
kot vrtavka se vrti?
Saj mogoče ni drugače,
Vinko je med žabami.

Kar se je raznesla slava
»žab« negovih v inorje tlak,
več ne gre brez njega prava
žabja svatba - kvak - kvak - kvak!

Kar so žabe zaregljale
on nesmrten je junak.
Večno čast mu bodo dale:
»Bog ga živi - kvak - kvak - kvak!«

Gorica, dne 1. avgusta.

Glava je pri vsaki stvari ena glavnih stvari in posebno če je država nima, je hudo. Pri državah je pa itak znano, da že od pamtiveka uporabljajo za glavo različna nadomestilna sredstva raznih buč, kar je ravno tako kot čista cikorija mesto kave. Ni čudno tedaj, če je država v neredu, v takem neredu, da še fašistom ni več po volji in so glasovali vladi nezaupnico, ker ni znala upostaviti tak red, da bi krogle zadele samo komuniste in socialiste, fašistov pa ne.

Zdaj se trudijo na vse načine, da bi našli za državo tako glavo, ki bi imela najmanj štiri obraze, za vsako stranjo enega in da se bodo vsi štirje obrazi lepo prijazno smehljali. Gospod stari lisjak Giolitti, bi menda najraje videl, da bi za to uporabili njegova glava, ki je že preizkušena v tem, da se zna smehljati in obračati na vse

strani. Vendar ni upanja, da bi Giolitti osrečil državo s svojo melono, zato pa se je ta obrnil da svojega najožjega kroga, do osla in ga je vprašal, če ne bi hotel prevzeti nekaj časa vodstvo države, saj misliti mu ne bo treba nič, mu bo že Giolitti vse povedal. Osel pa mu je odgovoril:

»Kar se misli tiče, me ne skrbi, saj misliti tudi vi niste nikoli nič, ko ste bili na vladi. Toda drugo je: Če vi drugi, ki ste večji osli kot jaz, niste mogli narediti miru in reda v državi, kako naj gu naredim jaz, ki sem čisto navaden poružen osel.« Tako je ta Giolittijeva kombinacija padla v vodo in do danes osel še ni bil poklican pred kralja, pač pa se je sestava novega ministerstva korenito ponesrečila drugemu iz njegovega rodu, ki se kliče na ime Orlando.

Fašisti so se mi zadnje čuse prav prikupili. Strinjam se z njimi vsaj v eni točki,

ki je meni prav tako hudo na srcu kakor njim. So namreč odločno proti rapalski pogodbi. Tudi meni smrdi rapalska po-

godbu še bolj kot laški tobak, čudim se le, da so prišli fašisti tako pozno do iste ga mnenja kot jaz.

Konferenca v Haagu je pričela šepati. Jaz sem ji že pisal osmrtnico, ko je za pet začela dihati in si podaljšala življenja za par ur. Pravijo, da boleha na požrelosti, ki je tako velika, da bi vsaka drž-

va najraje požrla vse druge z veliko Ru-
sijo vred. Malo preveč za male želodce.
Zato pa držite sumo usta odprta kot mladi
plici in ne vedo, kaj bi storili. Prihodnja
konferenca se bo menda vršila na vrh Hl-
malaje, na njo se bo povabil en sam in ta
do najbrže Francoz. To bo dobro iz dveh
razlogov: 1) ne bi mogel sam sebe po-
kretati, ne bo mogel sam sebi ugovarjati
in bo konferenca gotovo z uspehom kon-
čala, če Francoz s konferenco vred ne bo
zmrznil, kar je tudi mogoče.

Kar se ostalega čče res ne vem več,
ali je ruski car Lenin mrtev ali ne. Po
moglih računih je bil najmanj sedem-
najskrat, in ima vsena skupaj štirinade-
set boleznj. Umril je dvaindvajsetkrat. In
sicer je bil umorjen od atentarov devet-
krat, od grize je umrl dvakrat, enkrat
od lakote, trikrat od kolere, petkrat od
strahu, ker so bili francoski listi napove-
dali konec boljševizma, dvakrat pa vsled
trdnega prepričanja, da je že mrtev, ko je
bral v listih svojo oporoko. Jaz sem že
zdavnaj mislil, da ga ni več, ko berem, da
je zopet umrl. Enkrat je umrl, drugič je
»zares« umrl, tretjič je umrl »prav zares«,
četrtič je umrl »pa prav zares«, petič je
umrl iz »verodostojnega vira«, šestič je
umrl »po izvirnem poročilu iz Moskve«
i. t. d., tako da po njegovi 22. smrti res ne
vem, če sem osel ali č uk, če Lenin holla
ne ve, ako je živ ali ne, žalostna mu
majka! Sicer z mano ni nič bolje. Proro-
kovali so mi smrt, predno sem strdal v
svet pa še boljševiki nisem.

»Čuk na pačci.«

Zapeljani popotnik.

Neki popotnik se je hotel peljal iz
Berlina v Potsdam in je vstopil v prazen
kupé prvega razreda. Ker je bil truden,
je poklical sprevodnika, dal mu nekaj
mark napitnine in mu dejal:

»Mogoče je, da bom zaspal. Bodite ta-
ko dobri in zbudite me v Potsdamu. Če
bom pa hudo zaspan in se ne bom dal zbu-
diti, ne delajte z mano mnogo poklonov,
zgrabite me za ovratnik in vezite me na
peron.«

Sprevodnik je sveto prisegel, da bo
storil vse to, vlak je zažvižgal in odpe-
ljal.

Postaje Potsdam, Brandenburg in vr-
sta drugih so bile že mimo davno, ko se je
v Magdeburgu odigralo na kolodvoru sle-
deče:

Popotnik, ki bi bil moral v Potsdamu
izstopiti, je planil k sprevodniku in pričel
divjati:

»Človek! Vi, tump! Vi bi me bili mo-
rali zbuditi v Potsdamu, pa ste pustili, da
sem se peljal v Magdeburg. Pri tem ste
napitnino lepo vtaknili v svoj vrazani
žep. Vi ste čisto navadna bleva, pozabljivi
ušlavec, zaspané prve vrste. Najlažje bi jih
vam dal po Vaši neumni glavli!«

Poln leze je odšel in pustil sprevod-
nika, ki ni črlnil niti besedice na mestu.
Postajenačelnik, ki je to slišal, je dejal s
strogim glasom: »Čujte, besede, ki vam
je ta govoril, vendarle presegrajo vse
mele, da bi jih mogel mirno požreti.«

Sprevodnik pa je odgovoril:

»Gospod postajenačelnik. Po mojem
mnenju je bil še precej zmeren v besedah.
— Vi bi bili slišali šele onega, ki sem ga
v Potsdamu vrzel na peron.«

Nezadovoljne ženske

Humoreska.

Bilo je nekega dne v jeseni, ko je se-
del sv. Peter za svojimi nebeskimi vrati,
prodajal puščobo in razmišljal, koliko
let je že, odkar ni pustil nobene dušice
v nebesa. Izračunal je, da je natančno
dvesto petdeset let, nič več in nič
manj. Moški so pijanci in drugih grehov
polni, ženske je pokvarila moda, kar je
starih navidez pobožnih ženic so pa pri-
mešale očenašu opravljiva besede, ki so
Bogu ravnotako nevšečne kot pijanci in
prešuštniki.

»Kaj bo, kaj bo!« je zmajal sv. Peter
z glavo in pogled mu je ušel nehote skozi
lino.

Kako se je začudil! Naenkrat je za-
gledal ljudi, ki prihajajo v nebesa. Ali je
to čudež? Osem ljudi. In to celo ženske,
stare in mlade, suhe in zastavne. Par jih
gleda kot modrasi — joj, kaj bo z ne-
besil!

Angel je odprl vrata in ženske so
vstopile. Milo se je storilo sv. Petru, ko
je videl prvič v svojem večnem življenju
toliko žena, ki so edine, da pojdejo sku-
paj v raj. Pa se je motil. Bile so res edi-
ne, a niti na misel jim ni prišlo, da bi šle
v nebesa.

Najmlajša in najdrzejša je sprego-
vorila:

»Ali lahko govorimo z Bogom?«

»Kaj niste prišle v raj?« se je zavzel
sv. Peter.

»Vidi se, dragi stric, da imaš stare
moške nazore.«

»Kaj je to...« se je čudil sv. Peter.

»Me smo bojevnice za ženske pra-
vice.«

»Bojevnice?« se je čudil sv. Peter.

»Kaj bi potem rade?«

»Kaj se vtikaš v naše zadeve! Povej,
če lahko govorimo z Bogom ali ne. Me ni-
smo kake Sare, ali Judite iz tvoje dobe,
me smo moderne emancipirane ženske.«

»Sveti križ božji,« se je sv. Peter za-
čel križati. »Tako grem vprašat Boga.«

»Le naglo!...«

Sv. Peter je odšel, čez par trenutkov
se je vrnil.

»Kaj je rekel? Je dovolil? ... Ali lah-
ko grem predenj? ... Jeli kdo moških pri-
njemu? ...«

Sveti Peter je mahal z rokama.

»Počakajte malo...«

»Tu ni več: počakajte — ampak:
prosim počakajte.«

»No tedaj: prosim počakajte!«

»Tako se govori z ženskami. Danes
smo v 20. stoletju.«

»Dobro, dobro...«

»Kaj je dejal Bog? To povej!«

»Saj me ne pustite do besede. Dejal
je, da vas danes ne more sprejeti.«

Žene so planile vse iz sebe: »Kaj?
Kaj? Kaj?«

»Meni povejte, kaj hočete, je dejal
in pridite jutri po odgovor.«

»To je birokratizem! To je despoti-
zem!«

»Meni je vseno,« je dejal sv. Peter
in jim hotel odpreti vrata.

»Ne, ne gremo se, dokler se ne od-
loči. Stvar je nujna. Došlo smo, da Bog
tako uredi, da bodo od zdaj nadalje ro-
dili otroke moške in ne več žene. Pojdite
in vprašajte ga, če ne bomo tu prenočile.«

Sv. Peter se je to grožnje prestrašil
in šel. — Čez nekaj časa se je vrnil in
dejat:

»Vsemogočni je dejal, da to ne gre
tako lahko. Treba bi bilo radi tega pre-
meniti cel red v naravi. Toda videvši u-
pravičnost naše prošnje, je odredil, da
boste ve rodile kot do sedaj, samo da ne
boste imeli odslej porodnih muk, te mu-
ke bo imel otrokov oče.«

»Tudi to je dobro,« so dejale žene
in odšle.

Prišel je čas, da je imele poroditi
na bojevnice. Vse ženske so se zbrale o-
krog nje, da bi vidtele, kako bo Bog držal
besedo. Vprašale so jo: »Ali kaj trpiš?«
— »Niti najmanj,« je odgovorila. Vpra-
šale so njenega moža: »Ali kaj trpite?«
— »Prav nič,« je bil odgovor. V tem se
začuli krik iz sosednje sobe. Žene so za-
čudenja zazijale: bil je ubogi siromak,
mladi gospod, ki je imel pri družini sobo
v najemu. Na to nerodnost ženske niso
mislile.

Kako so stvar potem uredile, zgod-
ba ne pové. P. K.

Prosim.

Dva sta se srečala na cesti.

»Z dovoljenjem, prosim, gospod.«

»Prosim?«

»Dovolite, da se predstavim, prosim.«

Peter Prosen.«

»O, prosim, Ivan Štepar.«

»Nekaj vas bi rad vprašal, prosim.«

»Izvolite, prosim.«

»Ali ne stanujeta Vi pri g. Hrenu
prosim?«

»Ne, prosim.«

»Tedaj sem se zmotil. Tisočkrat o-
prostite, prosim!«

»O, prosim, prosim!«

»Ljudje smo si tako podobni... Teda-
še enkrat... prosim.«

»Prosim.«

Hlev.

Nekdo, ki je iskal stanovanje, si je
ravno ogledal sobo, ki se je nahajala v
strašnem stanju.

»Čujte, tu teče voda po vseh štirih
zidih.«

»Pač ne boste zahtevali, da naj teče
rdeče vino, je bil aroganten odgovor.

»Koliko stane soba?«

»Sto lir mesečno.«

»Toda, kje je pa hlev?«

»Kakšen hlev?« je vprašal gospodar
začuden.

»I, za osla, ki bo plačal 100 lir meso-
no za tako sobo.«

Lozika potepuha.

Zato so me izgnali, ker dam poljico
preveč dela. Kdo tedaj je bolj delamržen
opl ali jaz?
Med židi.

»Sara, naj gredo najini sinovi na ma-
škeradni ples, oblečeni kot Tirolci.«

»Zakaj kot Tirolci?«

»Da si bodo enkrat umili kolana.«

Ministerska kriza.

Država.

»Kaj delaš, moj Fakta, povej mi takoj, kozlice in ponve leté, da je joj!«

Fakta.

»Preljuba, to samo jaz tebi povem, ravnam se le k rédu kot znam in kot vem.«

Država.

»Preljubi moj Fakta, saj s tabo nič ni, vse bolj ko pometáš, vse več je smeti.«

»Če skledo poplivaš, zletel ti iz rok, že pol na beraški sem pačel, moj Bog!«

Le brž se poberi, da drug za teboj, poprime za metlo in žlico takoj.

Kot vidiš, številna je družba ljudi in vsakdo le enih je vrhan skrbi:

Da bil bi minister vsaj meseca dva, v tem času pomagati sebi še dá.....

Država v neredu, v blagajni ni nič, a on že uredi si svoj prazen možnjic!»

Fakta.

»Resnica! Med brati beseda volja! Ze sit sem! To službo oddam iz srca!«

Naj drži poskusi tu delati red, bo videl, če našel bo mleko in med.«

Maščevanje.

Kako je v Bosni še dandanes razvit maščevanja, nam kaže sledeča resnič-zgodbica:

V nekem mestecu v Bosni je nekdo po sreči padel z mosta, na katerem je slo- l v spodaj tekočo rečico, kjer je neki lo- lovil ribe. Dotični gospod je tako ne- čno padel, da je zadel ribiča in ma- lo- dušo od telesa — dočim se sam ni nič škodoval in se rešil na breg rečice, kjer je potem sušil. Toda še predno je bil li, ga zgrabi par mož in ga pelje — v mihi spodnjih hlačah — pred takozvano čimako sodišče, ki naj razsodi v tej za- vi. Bil je tam zbranih več mož, ki so se vse pretege trudili, da bi zadostili l- bichviti sorodnikom i dotičnemu gospo- i. Od samega truda jim je kar pot- lil z čelo. Po dolgem premitjevanju se lasi star, bradat mož, kateremu se je na

nosu poznalo, da je »Abrahamovega ro- du« in predlaga sledeče: Dotični gospod naj se postavi na isto mesto, kjer je stal prej ribič; eden izmed ribičevih sorodni- kov pa naj se vrže z mosta in sicer tako srečno, da bo zadel gospoda.

Vsi so bili s predlogom zadovoljni in so šli k mostu, da se maščujejo. Gospod se je postavil v vodo in gledal, kdaj bo kdo skočil nanj. A tega ni dočakal, kajti vsak se je bal, da pade »preveč srečno« in ubije samega sebe.

Predavanje!

»Gospod profesor, ali boste imeli v predstoječem paginu zemlje še kako pre- davanje?«

»Da, toda šele po katastrofi.«

Pri jahanju.

»Ampak, slišite, Vi padete vsakokrat na tla.«

»Če me konj na tla vrže pač ne morem

Dohtarče zdravilo.

Neka podolska družina, ki ni videla še nikdar zdravnika v hiši, je imela bolno mater ter je morala poklicati medicina. Ta je bolnico preiskal in naposled na vaden papir napisal par čačk: Ker pri hiši ni bilo sušilnika, je potegnil mah nožič, pristavil list k steni ter napraskal apne- nega prahu nanj na pol glasno mrmrajoč:

»Tako-o vsako u-ro eno žlico do- ju-u-tri, potem pridem pogledati vnovic.«

Drugo jutro je res zopet prišel zdrav- nik, a našel je bolnico mrtvo. Začuden vpraša navzoče: — »Kako je to mogoče, da je umrla? Mar niste storili po mojem ukazu.« — »Da natančno kakor oni go- spod dohtar.«

— »A to je nemogoče, morala bi biti danes mnogo boljša.« —

»Pač, pač gospod dohtar! Natrag smo ob zidu prahu, vsako u-ro eno žlico ter- ji dali piti z vodo.« —

Kaj je novega?

PRAVIJO, da pojde žena poštarja s Placenta v Rim. So ji sicer odsvetovali, ker je vročina, a nič ne pomaga: karto je že plačala. Pozdravite papeža!

PRAVIJO, da je neznosna vročina spet zmesala. Speciar Miha je dal neki ženski, ki je vprašala tri solde magnesia, en sol bilo teramače.

PRAVIJO, da dobimo kmalu vojno odškodnino. Vlada v Gorici je že naročila tri kamjone, da pojdejo ponjo.

PRAVIJO, da je Speciar Miha naročil pri Kogoju moderne note za »Kiki-riki.«

PRAVIJO, da pripravlja dr. Slavik pravila in program za »Narodno delavsko organizacijo v Trstu«. Načrt bo o Veliki noči gotov. Občni zbor, za katerega vlada po vsej deželi ogromno zanimanje, se bo vršil v njegovi pisarni via Filai 10.

PRAVIJO, da se je pripetilo nekaj čisto nenavadnega v kavarni »Adriatico«. Lastnik je namreč naročil 2 kg dobre kave. V pondeljek začnejo khati.

PRAVIJO, da se je ondan gospod Vinko močno kregal na postaji, ker so mu hoteli listek dvakrat zaračunati, ker je debel. Mi smo takoj poslali v Kromberg biciklista za informacije, ki pa je ugotovil, da je bila govorica popolnoma neutemeljena.

PRAVIJO Tolmenci, da je postal Berlotov Janko fejsť tant in da se že tri mesece ženil.

PRAVIJO Sezanci, da je Rajmond dobil zlat križec za zasluge. Napel mu ga je Oufjelmo. Zato je rabil lojtre s štirimi klini.

PRAVIJO, da je politično društvo »Edinost« v Trstu sklenilo oženiti dr. Besodnjaka. Nevesta sme biti grda, le ne umna ne. Ponudbe na »Čuka«.

PRAVIJO, da izdata v kratkem gospod dr. Pertot v Trstu in Fr. Švara novo knjigo »Naš komunizem«. Vse je že pripravljeno. Manjkata le še prva in zadnja stran in menda tudi srednja.

NEPOLITIČNI SONETI

Iz zapuščine pesnika Janeza Zbadarja.

I.

Logika, logika, reč ti presneta,
kdo bi si mislil kdaj, da si taka!
Od Aristotela sem si enaka
bila dozda, dasi stokrat prevreta.

Vsakdo ti daje vso čast; le babšeta
stara, brez zob, jezikava, in kaka
šleva, ki sam ne ve, reva, kaj kvaka,
mečejo te, kamor smet se pometa.

Hm! Saj ni res več tako! Kar je bilo
v torek še silno nevarno, škodljivo,
že je v četrtek le priporočljivo:

openski strup in goriško sladilo!
Logika, skrij se v starinski slovar!
Kdor je politik, ni zate mu mar!

II.

Oj Istra, zemlja mučeniška, tožna,
ti zibel borcev slavnih in veljakov,
ti mati rodoljubja vzor-junakov,
kako je bila deca tvoja složna,

kako razdor, razkol bilá nemožna
sta, dokler modra roka pametnjakov
je rod vodila tvoj, a ne praznjakov
peščica borna, z duhom; z delom ubožna,

a ust širokih kakor grajska vrata,
iz njih pa grom in peklo na vse one,
ki se do tal pred njimi ne poklone,

ki dela mar jim je, ne slave, zlata!
Ti delaj, raja, šolmašter in far;
jaz pešikan sem, gospod vsekdar!

III.

Pravijo dandanes, da je navada,
delo da dobro pošteno se plača,
naj ga ustvarilo je kládivo kovača,
ali pa umetniška glávica mlada.

Sama Mohčmeđu zrastle je brada!
To je res; ali vse drugo ni igrača,
in kdor plašč dobro po vetru obrača,
vreden je, da se prizna mu nagrada.

Kdor upogibati zna hrštenico,
komur jezika sladkost je podana,
komur možatost, ponos sta neznana

jedel pogostoma z zlato bo žlico,
Kdor pa je priden, podložen župan,
z viteško krono je odlikovan!

Fino življenje.

»Kaj pa dela gospod Pikipok cel božji dan?«

»Zjutraj vstane ob enajsti uri, napije kavo in praznuje večerni počitek.«

PROSIM ZA BESEDO.

»Mi smo se zbrali danes, da se pogledamo iz oči v oči, da si povemo v obraz.«

»— Da nismo nič delali...«

»— Pst! Pustite, naj govori...«

»— žalitev!«

»— da si povemo v obraz, kaj...«

»— nismo storili —«

»— prosim mir! — kaj smo storili...«

tem kratkem času za povzdigo našega naroda nad vse drugega in milega naroda. Njegova dobrobit nam je bila vedno na srcu. Koliko težkih...«

»— napitnic smo morali izpiti na njegovo govo zdravje...«

»— ali — prosim! — Koliko težkih poti smo naredili, da se je položaj...«

»— za nas...«

»— izboljšal. — Prosim pred vsem mir, sicer odpovem svoj govor!«

»Koliko škoda za narod!«

»Pst! Pst!«

»Če rečem, da se je položaj izboljšal, se je izboljšal. Koliko moči smo žrtvovali za to, koliko ur in noči smo...«

»— prekročali...«

»— prečuli, da moremo olajšati...«

»— svoje možničke...«

»— bedo, ki tare našega ubogega kmeta in delavca. In zato nam še očitajo, da smo kapitalisti. Kdo izmed nas ima avtomobil. To mi povejte. In če ga ima, ali si ga ni prislužil s trdim delom svojih rok? Delavcu ali kmetu ga ni mogel ukrasti, ker ga ta sam nima.«

»Tako je! Bravo! Živijo!«

»— Dovolite, da nadaljujem. Dovolite, da z eno besedo označim, kje je naša in narodova rešitev. Ne v novarenciju, ne v letanju, po deželi, ne v konkurenciji, kdo bo več napravil, to je delitev dela, to škoduje, ampak v mirnem sožitju doma je naša rešitev. V edinosti je moč!«

»Živijo!«

»Vzinto od sebe naš stari slovanski greh...«

»— lenobe...«

»— razdora in ljubimo se med seboj. Zbirajmo se...«

»— v gostinjah...«

»— na posvetovanjih in...«

«Kavarnah...»
 «naših narodnih prireditvah. Pre-
 teklost nam je dala prav, dati nam mora
 tudi bodočnost. Kolo časa se suče, poča-
 kajmo, da se zasučje. Vsak naj si pomaga
 sam in Bog mu bo pomagal. S temi besedami
 Vas pozdravljam, rodoljubi! Razidite
 se z zavestjo, da smo še tu in da ostanemo,
 kar smo bili. — Liter vina, Maričkari!»

Ribničan Urban.

Jejhata, jejhata, vajste de rajsi!
 Kdo nejke tje prsmuode glajšta!
 Sternajst dni je pasalu, k' sm šu po
 cajste na Postojno z muojem prdajkam,
 pa kar na ankret me je ustaulu anu kruo-
 tešče s flinto na rame jen kokušjem per-
 jesam za klabūkam. «Pasa » porta«, se je
 zadrilu. I kajpek, pasam jen njesem, sm
 djau, pa sm tu neprej. Ja pr mej vjere,
 kaj mislte, de me je pūstu kar toku ta
 planšer! Kar zgrda me je prju ze kam-
 žuolo, pa ustavu. Pokazou mi je an kuos
 zmečkanga papirja, pa an pildek je biu
 na vrhe nahiman. Mejnde kontrafé, pa ne
 vajm čegau. Na use suorte viže mi je ma-
 hov jen dopovdavov, če imam tūd jest
 kakšno tako rajč.
 I nu, k' sm uodkimou, de jo nejmam,
 sta me dva moža s kokušjem perjesam
 zgrabila, odvezala muoje prdajlke jen
 use preštefnala usakem kotičke, ranku bi
 iblajtarji šnoftebak jeskale. Puotlej sta
 me spūstla neprej, uona sta šla pa ze ma-
 no do Postojne, tam sta me pa v kejhjo
 zepila. Prou neč nej nūcalu k' sm se kū-
 jov jen prute šu, še u facou usjekent mi
 nejšo pūstle.. Čez en cajt je pršu an ge-
 spud prou uofrtnu uoblajčen, k' še nej
 naše šprahe pozabu, jenu hedu kūnšten
 skuorej koker mi Rijbenčanje. Samu po-
 gljedov me je, pa je ugenu muoje jemje.
 «No Urban» je djau »kaj si storu, de so
 te semkej prgnale?»
 Je buh nes vari, neč prou neč, popi-
 rje čjo jemet uod mjene, jest pa nejmam
 družga koker mujo poštneno ruobo, k' je

po cajlem svajte znana.« — »Pa kam si
 se napravu?» me je vprašau gespud. «U
 Trst,» sm djau. »Ej Urban, v Trste ne
 nūcajo tvoje ruobe.« »Ka-»aj, ne nūca-
 jo! Strafejte bus. Še takret k' je bla voj-
 ska na cajlem svajte sm prodau muojo
 ruobo po ta narbl nobel stacūnah. Pr E-
 lerju na korze k' je guantna stacūna jen
 narbl uofrtna, k' je jemjla takret po
 vseh uoknah na tužente črnu-rmjernih
 fan, je jemajla muoj prdajlek. Vse se je
 tam doblu. Zidane facuole, luonce,
 mjenterge, šivanke, opanke, špice, žlice
 lesjene jen želejzne, knofe, firtahe, žli-
 čenke, štunfe, mjetle, sudaške cuole,
 krajnske klobase, porhat, kambrik, mize,
 stuole, kuotle, pildke, bukve, srajce, gate,
 klabūke, kape, čoule, valarje, šufee,
 pleh, rešeta, rajte, kislū zjele, rejpo,
 štokfiš jen če b' znali prasece klat, b' je-
 mejli še ocvirke po vrhi. Prou ze rejs!
 Gespud me nej pūstu neprej povejdat,
 ampek je djau, de me buo an žendar na
 stacjon sprejmu, pa de nej grjem kar
 damu, zetu ke se ne smej v lušku sloven-
 sku prit brž kontrafé. No sm djau, če je
 bužje vole toku, pa nej buo. Kūpu sm an
 vjelik žakel pa nejkej cujn, de sm muojo
 ruobo poviu jen u žakel du, k' je bla žje
 hedu poškodvana, pa smo šli. Kumej sva
 pršla na ajzlpon, je glih pajngof iz Trsta
 zapiskou. Muojo ruobo sm med drūgo
 šaro vrgu predstacjon, pa tjeku po kar-
 to. Jojzes, koku sm biu zmejšen. Ajzlpo-
 narski pijontar mi je vrgu karto, jest pa
 stu dinarju. Stjeku sm med šaro pa kar
 brš pograbu žakel po kuonci, jen glih je
 kondeker zepirov vrata po vaguonah, k'
 sm se zmislu, de sm ves drūgi dnar k' mi
 je uod stu dinarjev prtikov, na uokence
 pozabu. Vse zestuojn. Nej blu več cajta.
 Kar tjeku sm u vagon. Na štejngah sm
 se spotknu s žaklem pa mi je klabūk ne
 tla pou. K sm žakel u vagon porinu, sem
 skuoču po klabūk, pa glih k' sm tu vrata
 zeprt, mi je karta z rok pala. Pajngof je
 pa zažvižgou pa šu neprej. Še prej
 k' smo pršli do Rak'ka je klopcarjev Ja-
 nez iz Sodrašce tipov muoj žakel jen se
 smejau. »Urban» je djau »kaj ne prodaj-
 ješ veš peharjev in žličenkov?» »Je kaj-
 pek družga šjema.« Viš na, v tem žakle
 so pa samu zjelnate glave.

Pa je uzeu ano iz žakla jen pokazou.
 Jest sm precej vidu, de je rejs, pa poglej-
 dat sm vseglih šu. I buh nes vari sm žje
 mislu, da znajo laški žendarji sūho ruobo
 mehko zaccuprat.

Jojmenes, jojmenes, buh na večni jen
 vsi svetniške, kolku nesrječe me je zajej-
 lu ze an kontrafé. Pa če ga buon dubu,
 buom žje drūgo rajžo povejdou.

Na straži.

Četovodja je poučeval rekruta: Ko si
 po noči na straži in da se ti kdo približa
 brez da ti reče besedo za vstop po uka-
 zu, tedaj mu zakličeš trikrat kdo gre tam,
 in ako se še ne oglasl, no tedaj mu posvetiš
 z ognjem. Na večer je četovodja skrivši
 poskušal rekruta, da se prepriča o stro-
 gosti službe. Rekrut je opazil, da se nekdo
 bliža. Postavil je puško v kot ter zaklical:
 — »trikrat kdo gre tam.« — In ker prišlec
 ni odgovoril je prižgal rekrut užigalico ter
 jo pomoli pod nos: »evo ti ognja«!

Odmevi
 razprave.

Dragi Čuk na palci!

Čitali smo v prvi številki Tvojo ža-
 lostno dogodblco »Izpred sodišču«. U-
 bogi Maledetto. Do dna duše nas je
 presunilo, ko smo izvedeli za res trag-
 čen epilog in trdo, da, kruto kazen, ki
 je doletela tega drugače obče spoštova-
 nega spmeščanu, ki najbrže ni nikoli
 pričakoval, da bo nekoč sedel na od nu-
 vudnih razbojnikov in tolovajev še to-
 pli porotni klopi. Na uho povedano,
 lmu prav gotove tri četrtine naših častli-
 tih in nečastitih meščanov te čednosti
 ali nečednosti Maledetta, kar je opazili
 skoroda na vsakem sinfoničnem ali vo-
 kalnem koncertu, soureji ali družabnem
 večeru; kedu je nastala ta šega, se práv-
 zaprav še ne da dognati, smatra se pu,
 da se prvi razštrili to kulturo divji Hu-
 ni. Uporablja se vse pripomočke, na-
 vadno EAU de Cologne, ampak žal je
 efekt zelo piškav ali enuk ničli. Znani
 kemiki in tehniki si belijo ponoči in po-
 dnevi svoje prosvitljene glavé, kako bi
 odpomogli temu zlu, ki se posebno v
 zadnjem čusu rapidno širi med vsemi
 sloji.

Saj je vendar znano iz medicinskega
 buletina genovške konference, da je bil
 ta pojav posebno eminenten pri gospo-
 dih francoske delegacije. Interesantno
 je namreč dejstvo, da je pri tej rasi za-
 vzela ta epidemiaja popolnoma nove,
 doslej še neznane forme, ki vplivajo sil-
 no na živčevje. Pri raziskovanju baci-
 lov »brrrr, nehajmo, predolgo bi se raz-
 tegnili. Toraj, nekega dne je prejel naš
 krožek, pri katerem je najmanje 56
 članov obdarjenih od te »dobrine«, iz
 Berolina neko ponudbo, ki nas je silno
 razveselila. Kot da bi dobili milijon v lo-
 teriji. Nič več nam ni treba hoditi v do-
 tičnih izredno važnih momentih za ka-
 ke hišne duri, nič več nam bi treba bla-
 maže v soarejah ali čajnih večerih, in
 tudi ne bo treba merodajnim krogom
 prepirov, je li pomeni »živiva« ali »Ab-
 basso. Čitaj someščan Maledetto, čitaj-
 te Vi vsi bolniki, in oddahnite se. No-
 čem vas »staviti na špice«, evo vam:

FIRMA BUMPERDAX & CO.
 Centrala v Berlinu, Judovska ulica 13.
 Berlin, junija 1922.

Vaše blagorodje.

Tem potom si dovoljujemo ponu-
 diti Vam naš najnovejši izum.
 Ako čutite večkrat bolečine v trebu-
 hu, ali ako Vas preganja neljuba navu-
 da, da izpuščate ob različnih prilikah
 slabe vetrove, tedaj poskusite Bumper-
 dax.
 Bumperdax ne vsrkava samo slabe
 duhove, temveč izločuje istočasno naj-
 boljše dišave.
 Bumperdax nima pogona ne z nafto,
 nili s bencinom, ne s petrolejem, nili z
 ogljem. Navije se le zmet, ki goni aparat
 brez najmanjšega šuma.

Bumperdax je praktičen, higijeničen in ekonomičen ter ga boljši zdravniki najtopleje priporočajo.

Nekaj časopisnih glasov:

»Vossische Zeitung«: Na zadnji mednarodni razstavi v Leipzigu je vzbudila izmed domače obrti berlinska tvrdka Bumperdax s svojim najnovejšim izumom senzacionalno pozornost.

V »Journal de Debatts« se je izrazil profesor Loudre, tajnik francoskega zdravniškega društva, zelo dobrohotno o Bumperdaxu in ga imenoval čudež nemške tehnike.

»La Tribuna« piše: Na milanskem velesejmu razstavljeni nemški fabrikat Bumperdax je bil od naših strokovnih krogov resnično občudovan. Aparat ima toliko dobrin, da se bo najbrže v najkrajšem času razširil po vsem kulturnem svetu.

Aparat s sesalko brez izločevanja parfema in z navodilom uporabe Mk. 160.

Aparat z izločevanjem parfema ter navodilom uporabe in stekleničico parfema po izberi Mk. 510.

Aparat, ki izločuje najizbranejše parfeme s spremljevanjem godbe Mk. 750.

V zalogi imamo v slovenščini naslednja glasbena dela:

- 1) Strune milo se glasite...
- 2) Ko hladni pomladanski dih v deželo pride...
- 3) Po gorah grmi in se bliska...

Z odličnim spoštovanjem

Kümmelsoss, m. p.

Ta dopis, ki smo ga prijeli iz vrst naših prijateljev, z veseljem priobčujemo. »Čuk na pal'ci« je vesel, da je človeška znanost tako daleč napredovala, da je zmožna zabraniti nevšečnosti, ki so se zgodile Maledetu, če tudi po drugi strani še nismo iznašli sredstva, ki bi skrčilo dolge prste tatov, ali jih vsaj pretvorile v porabnejše orodje. Eno pa je nevarno. Ne to, da bo od danes nadalje hodilo pol našega mesja oboroženega z Bumperdaxom — strošek je po sedanjih valutni malenkosten — in razširjalo cele oblake dišav po ulicah, ampak dejstvo, da ponudba navaja same slovenske skladbe. Te »mile strune« in po »gorah grmi in se bliska« bi lahko nakopale Maledetu in našim prijateljem nepotrebnih procesov, hujših od prvega. Pozivljamo zato tvrdko Bumperdax, da si nabavi nemudoma potrebnih himen, kar bo dalo celi stvari svečano »štimmungo«.

Čuk na pal'ci.

Čitajte „Čuka na pal'ci“!

Kaj pravi
Janez Anigu?

Muj prelub Čuk na pal'ci!

Paprej kkr t'naprej pišem, t'nuorem pabidat, da se mi prau grazna dapadeš. Tu pa zatù, ka ris marsikešna prau pa prable mpa pa resnic zapaješ mpa za guodeš. Člu anigu gasput — tist ka je med uajska granate znau panat — ka jeh zna tešne krajlt, kkr abeden druj, m'je rjeku, de t'n usaka biža muore 'nkrť ki pisat, tku de s'mu pr src. Ta pasan tidn sm ga bidu, ka sm šu na kraua k'puat gare prt u Boc. Pa na zadno je tku ratala un', da sm dršu z natešna kraua damou, ka je jemela samu rajé mpa neč nul. Pa de pabim, kar sm teu, anigu gasput bi ti biu gbišna že ki pisu, pa zdej ti le zadne cajte ni jemu časa mpa tud magu ni. Sm sam bidu, kulke jema apraut ta ribež. Če pustim na stran tuste, da jema pad saba beč ki 'n taužent ldi, mpa buh vi kulke taužent kazà mpa auc mpa gamsu, muorem pa tule pabidat, de je biu u adnmu sam'mu tidnu duakrt na tist vsač gar, ka sa je Laš prkrstil u »tri guorne«, zatù ka parti uada, na tri krajle. M'pale je magu še glih ta zadn dan v tidnu, ka se je mislu ml oddhnt, še 'nkrť gare v tiste sala-bolšče čuple, zatu ka je stfila tuste gare na adn žlak ubila na bim a dvistu al tristu 'n petnuosemdeset aucà. Tu je blu glih tista nedelje, ka sa gare na Krnu jemel maša za šafiste. Prabje, de je tista stril tila najprej trišat na urh Krna, zato de b'je še tist ministr košpa rota, ka je biu glih tist dan u Kabarjdu, lalina ná saje ači ibereajgu, du de je tist manment asmadiu. Pa ka je strila bidla, de sa šafist tešna pakura nardil, de sa u tešn sil pršl k maš na Krn, se je prdamisnla, n'tku ie je zanesla gare prt Trent glih nuate med na nadužna žbinca. Zatu je magu gasput hitra ajnsevaj še nkrat gare u peči, de je usa stvar paanigu npapisu n na prt kul deu, de bada tist buj ldè lahna zadal prašne za rajskna aškadnina nuotre, zatu ka tud tista škuoda je pršla le zarad uajske un, kr če b' uajska ne bla, bi tud tistga spaminka na Krnu na blu in pa ne šafistov, n čeb teh na blu, bi bla tista medeile strila žihtr trišala nuatre na urh Krna. Tu le stvar sem h'teu sparačit, de baš bjedu, zaki ti tist gasput ni magu še neč pisat

mpa še tu-le muorem ament, de je jemu ta pasan tidn pšele grižabe 'n jih je trevltku ščipu 'n balu, de sa mu od samih sil vsa raka tku našpikale, de je bla tešna ki na diža za skuta d'de še za pere ni magu priet. Ka mu pšele mpa raka azdravje, t'buo že ki pisu 'n morebit buo še ki tista lipa aminu, kaku je prd neki dnebi u adnmu žlaku dua juda krstia.

Tuj Janez Anigu.

»Narodna Tiskarna« v Gorici priporoča:

»Pravljice«, vezane à	L.	4.50
»Pravljice«, broš.	»	3.00
»Burke«, vezano	»	5.00
»Burke«, broš.	»	3.50
S. Gregorčiča »Poezije« N. eleg.		
vez. broš.	»	10.00
Pesmarica, zbirka nar. pes., vez.	»	3.-
Pesmarica, zbirka nar. pes., broš.	»	2.-
Pesmarica, zbirka nar. pes., broš.	»	2.-
Livško jezero, epos. broš.	»	2.-
Igre in šalivi prizori broš.	»	2.-
Mladi gozdar, roman.	»	1.-
Božje solze	»	2.-
Gorske pravljice	»	2.-
Mali katekizem vez.	»	2.-

Zraven naj se doloži še poštnina za vsako knjigo 50 cent.

Denar treba naprej poslati.

Prezidenti od konsilja.

Nomen omen — ime ima pomen. Ne pri teh prezidentih!

Eden se ti imenuje *bon-omi* (dober človek), pa je de facto *mal-omi* (zleht človek), ker drži s razgrajalec.

Drugi se je zval *fakta* (dejanja), pa so ga bile samo parole (besede).

Tretji je bil *urlando* (kričano), pa je v svetu štirih molčal in gledal kot Čuk na pal'ci.

Da se temu izognejo, so sklenili, da ne bo več prezident niti *bon-omi*, niti *facta*, niti *urlando*, niti *Niti*, niti *žoliti*, niti *Mušo-Lini*, ampak najbrž Čuk na pal'ci.

Čestitamo!

Sove.

— Trgovina živalnih strojev, dvokoles, slamoreznic, stiskalnic, plugov in gramofonov

ELIJA ČUK

— sodno zaprišeženi izvedenec —

GORICA Stolni trg št. v. 9, na levo

priporoča svojo zalogo slavnemu občinstvu, zagotavlja najtočnejšo postrežbo po konkurenčnih cenah. — Sprejema vsa v to stroko spadajoča popravila. — V zalogi ima vedno vse nadomestne dele za živalne stroje, dvokolesa itd. od proizvodov vseh boljših tovarov. Popravila se točno in ceno izvršujejo E. ČUK.

UPRAVA LISTA »ČUK NA PAL'CI« opozarja še enkrat, da na naročila brez naprej poslani naročnine se ne ozira.

Pozor, trgovci, obrtniki, zasebniki!

Najvspešnejša reklama je v „Čuku“. „Čuk“ se je kot

blisk razširil po celi deželi!

Zastavi!

Osvoboditeljem si propar bila:
okinčana s krvjó
si v boje jih vodila;
njih vnuki so te spremenili v ligovo peró.

Po 13. jul.
1920.

Ob kraljevem obisku.

si edino oni flahko privoščijo zjutraj golaš in tripe in da so pri zadnji izmenjavi, denarja prinesli oni največ tisočakov na dan.

Andronicus.

Zakonik. Čuk je zletel na okno generalnega civilnega podkomisarijata in našel resnega komendantorja spečega v sobi. Iz čukovske radovednosti ali iz razburjenosti, ker je priletel ravno s Kobariškega, je pogledal čuk natančneje in videl, da ima komendantor v spanju pravičnega odprto knjigo »Statuto del Regno d'Italia« pred seboj in podčrtan § 27, ki pravi, »če kdo nadleguje tvojo ženo ali tvoje hčere, udari ga« in § 29., ki pravi: »Osebna lastnina se ne sme poropati.« Čuk je odfrčal, ko je vse to videl, na bližnjo vežo in razmišljal do jutra.

Posebna komisija je sestavljena v svrhu, da ugotovi, ali je kavarna »Adriatico« naročena na »Čuka na pal'ci« ali ne in če je naročena, koliko ur ostane list v kavarni.

Goriški kolesarji in motociklisti so skenili še, da pošljejo na vlado tozadev bene ženske več, ker jih potem orožniki brez potrebe nadlegujejo. Vendar so še, da pošljejo na vlado tozadevno protno protestno izjavo.

Trst. — Pravijo, da vlada pri nas brezposelnost. Kako je to mogoče, ko dobimo skoro v vsaki trafiki »Delo«. Očita se nam tudi, da nismo edini in da se cepimo v razne politične organizacije. To je podla laž. Ravno nasprotno. Mi čislamo »Edinost« in ravno izguba te bi nam ne bila prijetna v teh časih, v katerih živimo. Benetke nam očitajo, da se povsod šopirimo in kažemo velike. A ni tako. Saj prevladuje ravno v našem mestu s svojo pisavo »Il Piccolo.« Basta.

Prí Molarju. Neki okoličanski gospod je prišel pretoklo soboto v gostilno pri Molarju in zaliteval četrt vina. Gusta mu je dejala: »Kejšno česte? Ali tistega, ki ga je kralj pil, ali ta boljšega?«

Ženitna ponudba. Mlad človek, lepe vnanjosti išče nevesto. Lepota je postranska stvar, glavno je, da prinese v zakon hranilno knjižico z lepimi tisočaki. Fotografije ni treba pošiljati, pošlje pa naj se na ogled hranilna knjižica, ki jo v slučaju, da je vsota prenizka, ženin gotovo vrne. Ponudbe na »Čuka na pal'ci« pod šifro »Sigurna bodočnost«.

Dopisi

vas imajo vsaj toliko radi, da ne pustijo, da bi dobil vaše pisma v roke »Čuk na pal'ci«.

rebaci-ga (= Prvačina):

Vse polno ljudi je čakalo v restavraciji pri postaji vipavskega polža — paron vlaka. Ko prileze, zapre načelnik litem vrata na nos. Obupni protesti, krik, rimojdušenje. Temu se končno vrata dajo. Zadovoljno se vsuje roj ljudi v vapore. Pa kramljajo ljudje; za štraf so ga ali sem, ampak postaja se ne zove zaman rebaci-ga. Drugi se pa pomuza proti načelniku, ki je že mnogo slabega storil obinstvu, in mu reče: »Čuk na pal'ci!« To ti sporočam, dragi in pristni čukec ali čuk na pal'ci, da izveš, kako se včasih tvoje čestito ime po nemarnem imenuje. **Tempeter.**

V naši občini so čudne reči, nezaupanje in jeza morita ljudi, velika oblastnika ta ta dva moža, kdor jo ima pod streho es nekaj veljá. In kdo može pa pripeljal e k nám. Brž zdajle povedal bom vam. To je le Pepe, ki vsak ga pozná, in prej ne o mir, da spodimo možá. Če prav zelo ad on postal bi župan, skrbimo, da bo med zamorce poslan, če kateri zamorcev a zato izvoli, nabiksal jih bo, da bodo še olj črni. **Podbrdo.**

»Prežentišimi kario šinjor. E ga troala bela kartolina e letera. I štato bene svešto žorno fato male a pašato. Škriber empre avanti. E perke mpoko špetaremo e poi špažaremo. mile šaluti čento bači empre tuva — M. P. — Tole pisemce je pisalo naše dekle. — Maričke, Pepce, Tončke, pišite rajo slovenskim fantom; ti

Vesti.

Deželna avtonomija. Zadnjič je pijanec modroval po cesti: Zakaj pijem, me vprašujete? Iz ljubezni do deželne avtonomije in do požrtvovalnih, z delom preobloženih deželnih odborikov, kajti mi pijanci smo edini vir njih dohodkov — užitnina.

Andronicus.

Davek na berače. Goriški municipij je sklenil kljub protestu 400 gostilničarjev in baristov, da bo dirjal od beračev, ki preplavljajo javne lokale visoko davščino, ker je po svojih organih ugotovil, ga

Gostilna „Pri belem zajcu“ v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi domačimi mrzlimi in gorkimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi blev za konje in srambo koles.

Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar
restavrater

nunska ulica.

Ure budilke
Lit 18
največja; jamč-
nina 2 leti.

Stenska
ura s
tekom
8 dni
Lit 110.—

Žepna
ura
srebrna
L. 50.—

Šivalni stroji nemških tovarov
najboljših vrst, 10 let garancije
po najnižjih cenah.

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO!!

Brzojavke

Rim, 1. avgusta. Tu se je sestavila narodna vlada, vsak resort je dobil mo-
žaki bo na svojem mestu. Za ministra
predsednika Lisec, za vojnega ministra
Zajec, za osvobodilnega kralja Grabež, za
državno blagajno Svedrovec, za poljedel-
stvo Plevel, za železnice Polž, za notra-
njo politiko Bomba, za znanje politiko
Kvražugon, Ministrstvo je v svoji prvi
seji sklenilo, da nastopi počitnico do pri-
hodnje ministrske krize, ki nastopi kmalu
po prvi letni vročini.

Iz Kobarida.

Ko so mladeniči s črno srajco dne 16.
julija dospeli v Kobarid, podali so se v
neko gostilno, na okrepcilo. Med tem so
nategnili gostilniški gramofon, da jim je
zaigral med drugim tudi »Sokolsko korač-
nico«, katero so prav iskreno plesali, in
ker se jim je dopadla, še ponovili. Ker so
najbrže simpatizirali s Sokoli, iskali so
iste tekom imenovane nedelje po večih hi-
šah, a dobili niso nobenega, in tako se
niso mogli za enkrat z njimi »pobratiti«.
Mimogrede bodi tudi omenjeno, da je bila
tukaj v nedeljo podeljena nekemu mlade-
niču birma tako močno, da se je birmanec
zvaljal po tleh. Vzrok je bil ta, da je prvi
drugemu v obraz pljunil. Stvar se je kon-
čala s tem, da je »škof« nadaljeval mirno
svojo pot in ravno tako birmanec, ko je
prišel nazaj k sebi.

Čuden protest.

Istran je imel svojega »kompareta« v
mestu kateri mu je bil dolžan precej viso-
ko svoto. Nekega dne se je ujezil, ter mu
napisal opomin: »Ako mi ne vrneš denarja
ti prodam bajto, prodam ti njivo in tudi
svinjo.« — Ker pa kompare ni znal ne
brati ne pisati, je šel k odvetniku. »Go-
spod odvetnik,« pravi »vzemite pero in
papir in pišite, bom narekoval.« — »No
pričnite!« —

Drag kompare!

Figo konjsko mi boš prodal bajto,
figo konjsko mi boš prodal njivo,
figo konjsko mi boš prodal presico...
»Dovolj, dovolj« zakriči odvetnik
»namašite fig kar v kuverto pa mu pošljite
tja.«

Miha in Luka.

Miha: Muj prlub Jaka, al s bido kajšn
kalamon jema strila. Gare na Krn je
udarla an sa je čutil notre u Bidmu.
Ki de b' pihnu sa pršli pa ajznpom,
pa luftu an pa zemlji. Tist dan sm
biu u Kobaridu, Ma' nebeška, ki sa
zgajnel.

Jaka: Bejn, pa ki sa pršli u Kabard?

Miha: Sa pršli prazni kleti. Benečajnkču
sa ga papil 20 hektu. Tu je še njega

srečje, de je že an mesc paprej uadu
notre naliu. Use škode je 5 hektu či-
stga.

Jaka: Ti Miha, al s pa slišu ki je bliu u
Boucu? Čaki, t' bom pa jest pabidu.
K sa slišal Boučan, de sa flašisti u
Kabaridu, sa je pihnu usi ta kurajžni
u Soča. Cila nuč sa jeh plašil an zju-
tra sa jh še knajpal. Kapo di muli
je bliu ščin ščin mokr ad uade an
straha.

Miha: Ho - ho - ho - ho - ho.

Jaka: Kumi gauarim ad smeju. Zdej bova
pa zares gauarila. Ki je pa z bojna
adškadnina?

Miha: Z bojna adškadnina je pa tku-le:

»Bojna adškadnina
je potrpežljiva žbina;
adni naprej je cukale,
ta druj nazaj je rukale.«

Jaka: Ti Miha's ratu pa tju pisac. Usaha
se t' prgliha. Se spanerik b' ti pa-
stabil, če b' na bliu škoda taje glabe,
k' b' ti je flašisti odtrgal, kakr tistmu
u Kobaridu.

Miha: O če je besed treba, k' se glihaje,
t' jeh pabim pa še puhna. Prejšn
ledn sm biu u Garic u kafe Andriatik.
Sm piu an kafe an sm slišu ta mlade
gariške Slabejnec, kaku sa je lamil.

Le pasluš!

»Billan je galanton.«

»Billan je kajon.«

»Al boš mouču pantalon.«

»Smrkuc, makaron!«

»Ti se češ cepil, mo...«

»Ti dam na pidada u...«

Tkule znama medruj slabejnca.

Jaka: Zdej grem pa hitra u apatika pa, na
purga, Čez 14 dni se pa nazaj bidua.
Zibje!

Kobarid, II.

Moja žena sova mi je zastavila slede-
čo uganko: Čuk, povej, kakšna razlika je
med Kobaridom I. in Kobaridom II.? Glo-
boko sem se zamislil. Toda čukova glava
je trda. Modra sova pa mi reče: Kobarid
II. je gledal ravnoistim mladeničem v ob-
ličje, kateri je Kobarid I. videl tudi od
druge plati. — Pobjedonosce II.

Felberbaum & Rolic

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta
moških in damskih oblek, velika izbira mo-
škega in ženskega perila, vse potrebšćine za
neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.

Adria Sandali so najprimernejše obuvalo v dnevih vročine.

Adria Sandali presegajo v ličnosti in trpežnosti vse druge tovrstne izdelke.

Adria Sandali so najcenejše obuvalo.

Adria čevlji za turiste,

damski in moški dvojno šivani, z dvojnimi podplatom, okovani z žebli planinčarji, nepremoč-
čjivi.

Adria čevlji vseh vrst

za vsak stan in starost v raznih oblikah in barvah, trpežno in lično izdelani, po navadnem in novejši običaju. - Usnje najbolje.

Izdeluje edino domače združno industrijsko podjetje te stroke.

Čevljarška Zadruga
v MIRNU pri Gorici.

Lastne prodajalne:

GORICA, CORSO VERDI 32 v hiši Centralne posojilnice (nižje ljudskega vrta - desno).

TRST, VIA RETTORI 1, blizu magistrala.

Razpošilja se na malo in veliko tudi iz tovarne v Mirnu.

PAVLINA V RUSIJI.

Nekoga dne mi je na lovu zmarjala hkratu smodnika in dnevne svetlobe. Ko sem šel domov, sem naletel na medveda, ki je bil strašno lačen in je gotovo že pojedel v svojem življenju mnogo večjih kozlov kot sem jaz. Zaman sem preiskoval svoje žepe, da bi našel smodnika in svinca. Ničesar nisem našel kot dva vžigalna kamena, katerih enega sem zagnal medvedu v grlo s tako silo, da se je kar obrnil. Jaz ne bodi len, sem popadel drugi kamen in ga zagnal vanj od zadaj, ta je priletel, kot sem pričakoval naravnost v njegovo telo, zadel ob kamen, ki sem ga bil zagnal z druge strani, s tako silo, da se je kar vžgalo in po medvedu je bilo. — Ta pot sem tedaj zdravo kožo odnesel. Vendar pa nisem hotel tega še enkrat poizkusiti, ker so mi podoben lov ni zdel popolnoma zdrav in siguran.

Drugič je bilo, ko sem ravno odvil vžigalni kamen z moje puške, da bi ga nekoliko prišpičil, ko zopet zagledam strašnega medveda pred seboj.

Bil je res pravceta mrha, kosmat od spredaj in od zadaj. Edino, kar mi je tedaj v naglici preostajalo, je bilo, da sem naplo splezal na drevo da bi se tam pripravil za brambo. K nesreči pa mi je padel med plezanjem nož, ki sem ga nujno rabil, na tla in tako nisem imel niti ene priprave, s katero bi mogel kamen znova pritrditi na puško. Pod drevesom pa je stal medved in vsak hip sem čakal, da spleza do mene.

Da bi streljal na ta način, da bi si izbijal ogenj s pestjo iz oči, kot sem storil enkrat, se mi ni ljubilo, ker me še danes boli dotično oko. Z velikim hrepenenjem sem gledal na nož, ki je tičal spodaj v snegu, toda moje najbolj vroče želje niso mojega položaja popolnoma nič izboljšale. Pač pa se je moj medved naveličal čakanja in to je začel mahati na drevo. V stiski sem prebrskal žepe in našel vrstico. Naredil sem zanjko in jo spustil na tla vjel nož, zadržal in ga potegnul kvišku. Odahnul sem se. Hitro sem pritrdil kamen na puško. Ravno pravi čas. Medved je bil že prišel do mene, toliko, da sem imel časa dvigniti puško in — duff! — dal sem mu toliko svinca, da mu je za vselej prešlo veselje plezati za menoj na drevesa.

Nekoč sem šel na lov na divje prašiče. Ko stojim tako, zagledam, kako jo primaha mlado prasce, za njo pa staro in naravnost proti meni. Pomeril sem in izprožil. Mlado prasce je v tem hipu zbežalo, stari mrjasec pa je obstal na mestu kot uklet. Kaj naj to pomeni? sem si mislil. Šel sem previdno bližje in sem si tvar ogledal malo natančneje. Vide lsem, da je mrjasec popolnoma slep in je držal v ustih rep mladega praseta, ki ga je — slepca — vodilo po svetu. Moja svinčenka je bila odtrgala rep in mrjasec je mislil, da prasce stoji na mestu, zato je stal tudi on in čakal, kaj bo. Takoj mi je padla dobra misel v glavo. Prijel sem za rep in peljal mrjasca domov kot bi peljal domačo kožo. To so me gledali in se čudili, da ni bilo zijanja ne konca ne kraja.

(Dalje.)

Razloček.

»Kakšen razloček je med papežem in med Rotšildom, židom, milijonarjem?« vpraša nekdo veselo družbico.

»Razloček je ta, da je papež vladar vseh vernih, Rotšild pa je vernik (upnik) vseh vladarjev,« dobi za odgovor. (Vse države so namreč Rotšildu dolžne.)

Matlov: Kar pišite naprej, dokler je sade in dovtipov kel. Mi smo vas prav veseli in sprejemno vse, kar je dobrega prav radi. Pozdrave!

Nekaterim. Prvič pišite tako, da bo mogoče brati, pazite, da bo dovtip res dovtip in da se urednik ne bo smejal samo zato, ker je strašno zanič in tretič, da dovtip ne bo star kot Matuzalem in tak, da ga že vsak pastir prinese ob svojem rojstvu na svet.

Ali-ali.

»Kakešn ropot in krik pa je to naenkrat v gostilni spodaj?«

»O, nič posebnega. Ali bodo enega ubili, ali pa ga bodo pustili živeti.«

Majhen zrezek.

Gost: »Veste gostilničar, vaš zrezek je majhen in slab.«

Gostilničar: »Če je slab, potem Bog livalice, da je tudi majhen.«

Pozor!

Pozor!

„Gostilna pri dveh konjičkih“

na novo otvorena gostilna z dobro do mačo kuhinjo. Toči dobra domača vipavska, istrska vina ter kraški teran.

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Čubej

GOSTILNA

Iosip in Pavla Kamenšček
v Gorici, na Koran št. 8

Streže z izbornim belim briškini, vipavskim črnim vinom — Kuhinja domača — Gork jedila ob vsakem času na razpolago — Snag vzorna — Prenočilnica za tuje — Soba postelje snažne.

Zbirališče rojakov iz Gorice in iz naših krajev

Prvovrstna barvarnica in kemična pralnica

„LA REDENTA“

GORICA, VIA STRETTA ŠT. 1.

Izvršuje vsakovrstno barvanje oblek, iz bombaževine, platna, svile, iz mešanega tkanega blaga, žameta, tepihov, pregrinjaj itd.

POSEBNOST: Barvanje v črno in v žalno črno barvo. Barvanje peres, slamniov, pelic, kožuhoine in dežnih ploščev. Barvanje in predelovanje lisčjih, srničjih in krtovih kož. — Pranje in čiščenje na suhem: madežev na oblekah, tkaninah in rokovicah. — Šivanje, vezanje in slikanje na roko: na obleke, solnčnike in klobuke. Pletenje in vezanje s strojem z uporabo barvanih matrice z Hreografoni. — Nabiranje spodnjih kril, jopic, čipk na trak ali na cevke. — Sterilizacija na suho na mobilje, peresa, kožuhoine, perilo in druge obleke.

Delo po naročilih. Postrežba točna. Cene zmerne.

ANA SOLER in TOV.

G. TEMIL

GOBICA

VIA GIOIUE CARUCCI ŠT. 1

(nasproti Monte)

brusar in možar

- prodaja tudi toaletne predmete. -

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela, kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, ikarij, brivnih nožev, najelegančajših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil — Brusil brivne in žepne nože, ikarije, mesarska in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči